

พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

His Majesty King Mongkut

(คัดจาก "พระมหากษัตริย์ในพระบรมราชวงศ์จักรี")

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อบทความ: พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

His Majesty King Mongkut

(คัดจาก “พระมหากษัตริย์ในพระบรมราชวงศ์จักรี”)

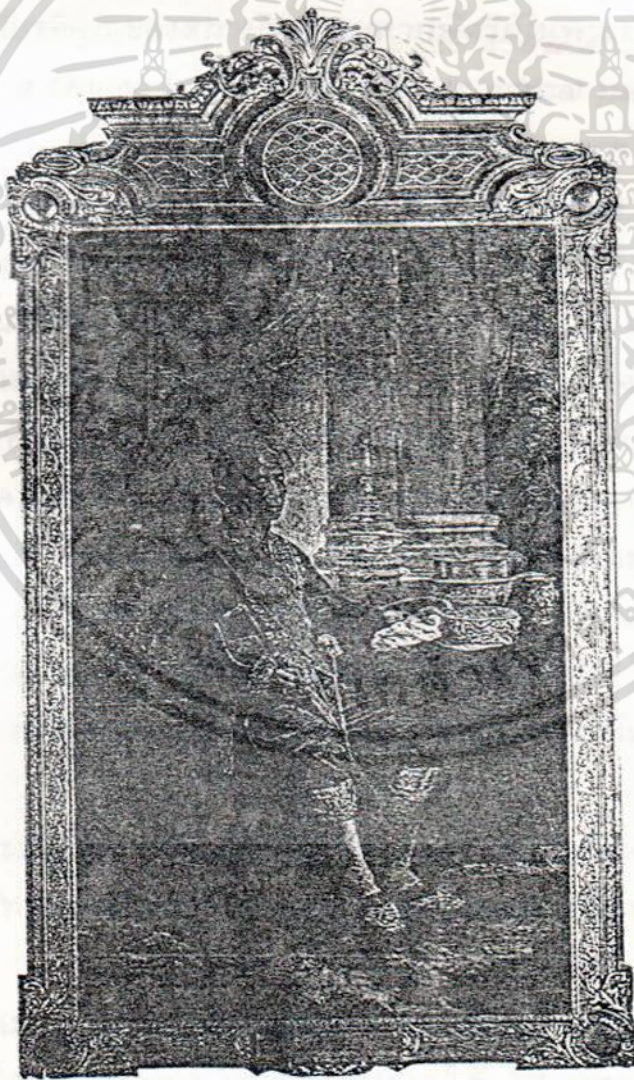
ที่มา: กิณี VOL.12 (NO.5 May 1995) หน้า 96-101

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พระนรินทราย (องค์โย)

พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

His Majesty King Mongkut

คัดจาก “พระมหากษัตริย์ในพระบรมราชวงศ์จักรี”

สถาบันพระมหากษัตริย์ดำรงอยู่คู่ชาติไทยมาเป็นเวลานานชั่ว เมื่อเกิดเหตุบ้านเมืองคับขัน หรือตกอยู่ในภาวะวิกฤต ความรู้สึกอยู่รอดปลอดภัยของประชาชนจะผูกพันฝากฝังไว้อย่างไม่มีข้อแม้ กระทั่งในยามสงบ สถาบันแห่งนี้ก็เป็นจุดศูนย์รวมศรัทธาอย่างสูงสุด จนกล่าวได้ว่าอย่างเต็มปากเต็มคำ ว่า ประเทศไทยมีเอกราชอันมั่นคงก็เนื่องมาจากมีสถาบันแห่งนี้เป็นความรักของประชาชนนั่นเอง “พระมหากษัตริย์ในพระบรมราชวงศ์จักรี” คมลัมนี่จึงมีขึ้นเพื่อเชิดชูและเผยแพร่พระเกียรติคุณของสถาบันพระมหากษัตริย์ในพระบรมราชวงศ์จักรี

Thailand has had a Monarchy for centuries. In critical period, the Thai people rally around their beloved King. In time of peace, the Monarch is the center of faith. It is because of the people's love and loyalty to their King that Thailand has remained an independent country. This column is to honor the Kings of the Chakri Dynasty.

พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ แห่งบรมราชจักรีวงศ์เป็นพระราชโอรสในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย และสมเด็จพระศรีสุริเยนทราบรมราชินี พระนามเดิมว่า เจ้าฟ้ามงกุฏ ทรงพระราชสมภพ ณ พระราชวังเดิม เมื่อวันที่พฤหัสบดี ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีชวด ตรงกับวันที่ ๑๘ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๓๔๗ ครั้นสมเด็จพระบรมชนกนาถได้เสด็จขึ้นครองราชสมบัติสืบต่อจากพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช พระองค์จึงเสด็จเข้ามาประทับอยู่ในพระบรมมหาราชวัง พร้อมด้วยสมเด็จพระบรมราชชนนี เมื่อพระชนมายุได้ ๙ พรรษา สมเด็จพระบรมชนกได้โปรดฯ ให้ตั้งพระราชพิธีลงทรงเฉลิมพระนามเป็นสมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอเจ้าฟ้ามงกุฏสมมุติเทววงศ์พงศ์ อิศวรกษัตริย์ขัตติยราชกุมาร

ในฐานะพระราชโอรสพระองค์ใหญ่อันประสูติแต่สมเด็จพระอัครมเหสี ในขณะทรงพระเยาว์ จึงได้ทรงเล่าเรียนและอบรมวิชาปกครองบ้านเมืองตามแบบพระราชกุมารอย่างโบราณ

ครั้นพระชนมายุ ๑๓ พรรษา สมเด็จพระบรมชนกนาถ ได้ตั้งพระราชพิธีโสกันต์ครั้งใหญ่ ณ พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท เมื่อพระชนมายุได้ ๑๔ พรรษา ทรงผนวชเป็นสามเณรอยู่ ๗ เดือนประทับที่วัดมหาธาตุใหญ่กลางกรุงรัตนโกสินทร์ไม่ห่างจากประตูพระบรมมหาราชวังนัก หลังจากนั้นเสด็จประทับอยู่ ณ พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาทเพื่อทรงศึกษาวิชาการต่างๆ จนพระชนมายุครบ ๒๑ พรรษา ทรงผนวชที่วัดพระศรีรัตนศาสดารามประทับที่วัดมหาธาตุ

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพียง ๓ วัน แล้วเสด็จออกจำพรรษา ณ วัดสมอราย (วัดราชาธิวาส) เพื่อทรงเล่าเรียน พระศาสนาฝ่ายวิปัสสนาธุระ

ได้ร่ำกาสาวพัสตร์

หลังจากที่พระองค์ทรงผนวชได้เพียง ๒ สัปดาห์ พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย พระราชบิดา เสด็จสวรรคตโดยไม่ทันได้ทรงมอบราชสมบัติพระราชทานแก่ผู้ใด พระราชวงศ์และเจ้านายเสนาบดีชั้นผู้ใหญ่ประชุมปรึกษาหารือและตัดสินใจอัญเชิญกรมหมื่นเจษฎาบดินทร์ พระชนษฐาทางมารดา ซึ่งเจริญพระชนมายุกว่าเจ้าฟ้ามงกุฎถึง ๑๗ พรรษา ขึ้นครองราชสมบัติด้วยทรงมีประสบการณ์มากทั้งในด้านการค้า การสงคราม และการปกครอง ทั้งยังเคยดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ มาแต่ครั้งพระอัยกาธิราชทรงครองราชย์อยู่

สมเด็จพระเจ้าฟ้ามงกุฎ ทรงตัดสินใจพระทัยครองสมณเพศต่อไปอย่างไม่มีกำหนด ทรงมีฉายาขณะทรงเพศบรรพชิตว่า วชิรญาณภิกขุ ทรงสละความสุขสบายในพระบรมมหาราชวัง มาดำรงชีวิตเยี่ยงภิกษุสามเณรในพระบวรพุทธศาสนาด้วยความศรัทธาอย่างแท้จริง

การเสด็จจรดงค์ไปยังหัวเมืองต่าง ๆ ในพระราชอาณาจักร ทำให้พระภิกษุเจ้าฟ้ามงกุฎได้ใกล้ชิดกับประชาชนพลเมืองอย่างแท้จริง ทรงเข้าพระทัยในความเป็นอยู่ของราษฎรเหล่านั้น อันเป็นพื้นฐานแห่งพระราชปณิธานซึ่งตระหนักถึงความจำเป็นในการปรับปรุงและพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า เมื่อเสด็จขึ้นครองราชสมบัติแล้ว

พุทธศักราช ๒๓๘๐ เดือนยี่ พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งสมเด็จพระอนุชาธิราชเจ้าฟ้ามงกุฎ เป็นเจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศวิหาร พระอารามแห่งใหม่ที่เพิ่งจะสร้างแล้วเสร็จ โดยทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้จัดขบวนแห่เชิญเสด็จมาพร้อมสรรพด้วยเครื่องราชอิสริยยศด้วยขบวนพยุหยาตราทางชลมารค ประหนึ่งเป็นนัยว่า จะพระราชทานตำแหน่งกรมพระราชวังบวรฯ ซึ่งว่างลงนั้นแก่สมเด็จพระอนุชาธิราชพระองค์นี้ จึงทรงพระราชทานชื่อพระอารามแห่งนี้ว่า “บวรนิเวศ”

สมเด็จพระอนุชาธิราชเจ้าฟ้ามงกุฎทรงเป็นที่ยอมรับนับถือของบุคคลทั่วไปในพระปรีชาญาณความรู้ทางภาษาบาลีอย่างแตกฉาน พระองค์ทรงตั้งโรงเรียนสอนภาษาบาลีขึ้น ณ วัดบวรนิเวศ ทรงจัดส่งสมณทูตไปยังนครแคนดี้ (Kandy) ในเกาะลังกา เพื่อศึกษาชำระพระธรรมวินัย ทรงคิดตัวอักษรอริยกะเลียนแบบอักษรในทวีปยุโรปในการเรียบเรียงตำราภาษาบาลี และโปรดฯ ให้ตีพิมพ์ตำราภาษาบาลีขึ้นหลายเล่มจากแท่นพิมพ์ซึ่งพระองค์ทรงตั้งขึ้นที่วัดบวรนิเวศ อันเป็นแท่นพิมพ์เครื่องแรกในประเทศไทยซึ่งนำมาใช้ในกิจการพุทธศาสนา และเพื่อให้พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าเป็นที่เข้าใจในหมู่ประชาชนส่วนใหญ่ สมเด็จพระเจ้าฟ้ามงกุฎ ทรงแปลพระไตรปิฎกออกเป็นภาษาไทย ทรงริเริ่มการเทศนาเป็นภาษาไทยแทนการยกคาถาภาษาบาลีมากกว่าก่อนแล้วจึงอธิบายความคำสั่งสอนนั้นๆ ออกมาจากพระโอษฐ์ได้อย่างคล่องแคล่วน่าฟัง เป็นเหตุให้ทั้งพระภิกษุสงฆ์และฆราวาสต่างพากันมาสดับพระธรรมเทศนาของพระองค์อย่างเนืองแน่น

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในขณะที่ทรงผนวชอยู่นั้นเองสมเด็จพระอนุชาธิราชได้เริ่มสมาคมกับชาวต่างประเทศ นับแต่พ่อค้าวาณิช นายเรือ และหมอสอนศาสนานิกายโรมันคาทอลิก และโปรเตสแตนต์เพรสไบทีเรียน ซึ่งพวกเขาเหล่านั้นได้ถวายความรู้และวิทยาการความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีของโลกตะวันตกหลายแขนงแต่พระองค์ได้แก่งหนังสือพิมพ์ โรงพิมพ์ โรงเรียนการแพทย์ เครื่องมือทดลองวิทยาศาสตร์ และเครื่องมืออื่นๆ ทำให้พระองค์เริ่มสนพระทัยในการติดตามความเป็นไปของโลกตะวันตก และทรงตระหนักถึงความจำเป็นสำหรับสยามประเทศในเวลานั้น ในอันที่จะเปิดประตูบ้านติดต่อกับมหาอำนาจตะวันตก เมื่อยังประทับอยู่ที่วัดสมอราย ทรงรู้จักกับท่านสังฆราชปลลแก้ว และทรงช่วยในการแต่งพจนานุกรมภาษาไทย-ลาติน-ฝรั่งเศส-อังกฤษ ณ วัดบวรนิเวศวิหาร ทรงติดต่อกับหมอสอนศาสนานิกายโปรเตสแตนต์ชาวอเมริกัน คือมิสเตอร์เจสซี แคลสเวลล์ หมอบรัดเลย์และหมอเฮาซ์ ซึ่งได้ถวายพระอักษรภาษาอังกฤษแก่พระองค์ พร้อมๆ กับการถวายคำแนะนำด้านวิทยาการสมัยใหม่ อันได้แก่วิชาดาราศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และการแพทย์

ครั้นพุทธศักราช ๒๓๙๔ พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวเสด็จสวรรคตสมุหกลาโหม สมุหนายก พร้อมด้วยข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อยได้ประชุมปรึกษาหารือกันและพิจารณาเห็นพ้องต้องกัน อัญเชิญสมเด็จพระอนุชาธิราชเจ้าฟ้ามงกุฎขึ้นครองราชสมบัติสืบแทน ด้วยทรงเป็นผู้มีพระจริยาวัตรอันงดงามเหมาะสมทุกประการ ทรงเป็นพระบรมวงศ์สมเด็จพระเจ้าฟ้าทีทรงพระปรีชาสามารถในการต่างประเทศและวิทยาการหลายแขนง และยังทรงเป็นที่รักใคร่ของอาณาประชาราษฎร์ทั้งในพระนครและในท้องถิ่นต่าง ๆ

สมเด็จพระอนุชาธิราชเจ้าฟ้ามงกุฎเสด็จขึ้นเถลิงถวัลยราชสมบัติเมื่อวันพฤหัสบดี เดือน ๕ ขึ้น ๒ ค่ำ ปีกุน ตรงกับวันที่ ๓ เมษายน พุทธศักราช ๒๓๙๔ ทรงเฉลิมพระนามว่า พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงสถาปนาเจ้าฟ้ากรมขุนอิศเรศรังสรรค์ สมเด็จพระอนุชาธิราชผู้ทรงรอบรู้ด้านการต่างประเทศ การทหาร และการเดินเรือ ขึ้นเป็นกรมพระราชวังบวรสถานมงคลดำรงพระอิสริยยศเสมอพระเจ้าแผ่นดินอีกพระองค์หนึ่งเพื่อร่วมบริหารราชการแผ่นดินและพัฒนาประเทศทรงพระนามว่าพระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้าเจ้าอยู่หัว

พระบรมราโชบายด้านต่างประเทศ

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวนั้น (พ.ศ. ๒๓๙๔-๒๔๑๑) เป็นศักราชแห่งการล่าอาณานิคมของมหาอำนาจตะวันตก ประวัติศาสตร์ไทยสมัยนี้จึงเป็นเรื่องราวของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของประเทศ อันมีผลให้ไทยเป็นประเทศเดียวเท่านั้นในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่สามารถดำรงรักษาเอกราชของตนไว้ได้แม้ว่าจะต้องสูญเสียดินแดนบางส่วนไป

พระบรมราโชบายในการเปลี่ยนแปลงประเทศให้ทันสมัย อันเป็นวิถีทางหนึ่งในการตอบโต้ภัยจากจักรวรรดินิยมตะวันตกนั้น นับเป็นพระราชกรณียกิจอันแสดงถึงพระปรีชาญาณแห่งพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้อย่างดียิ่ง การเปลี่ยนแปลงประเทศสยาม

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในสมัยนั้นเป็นไปใน ๒ ลักษณะ ควบคู่กันไป คือการรับอารยธรรมและวิทยาการตะวันตกมาใช้ และการปรับปรุงแก้ไขประเพณีเดิมอันล้ำสมัยให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่จะเปลี่ยนแปลง

ขั้นตอนแรกที่ทรงดำเนินการคือ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นสื่อในการรับวิทยาการและความก้าวหน้าของโลกตะวันตก ทรงสนับสนุนโรงเรียนของหมอสอนศาสนาที่เข้ามาเปิดในกรุงเทพฯ เพื่ออบรมสั่งสอนให้คนไทยมีความรู้ในภาษา วรรณคดีและวิทยาการตะวันตก ทรงส่งเสริมให้เจ้าจอมและพระราชโอรสพระราชธิดาได้รับการศึกษาภาษาอังกฤษและต่อมาก็ได้ทรงโปรดฯ ให้นางแอนนา เลียวโนเวนส์เข้ามาเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในพระบรมมหาราชวังอย่างเป็นทางการ

นอกจากการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแล้วพระองค์ยังทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ส่งข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ไปศึกษางานที่จำเป็นสำหรับราชการไทยยังต่างประเทศ เช่น ส่ง ขุนมหาสิทธิโอภาสออกไปดูการพิมพ์ ฝน ต่างประเทศ ในปีพุทธศักราช ๒๔๐๔ ฯลฯ

บ้านเมืองไทยในสมัยนั้นเริ่มได้รับการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาไปอย่างรวดเร็วโปรดให้ตัดถนนหนทางขึ้นหลายสาย มีชาวต่างประเทศที่ได้รับพระราชทานที่ดินเข้ามาตั้งห้างค้าขายคัปปิ่ง ท้องถนนหนทางมีรถม้าแล่นไปมาสำหรับการสัญจรและเป็นครั้งแรกที่ใช้รถม้าในราชการบ้านเมือง

ด้านการพัฒนาบ้านเมืองทางน้ำนั้นโปรดฯ ให้ขุดคลองเพิ่มขึ้นหลายคลอง เช่น คลองผดุงกรุงเกษม คลองมหาสวัสดิ์ ฯลฯ โปรดฯ ให้สร้างป้อมขึ้นหลายแห่งเพื่อเป็นการป้องกันพระนคร ได้แก่ ป้อมปราบศัตรูพ่าย ป้อมท่าลายปรบักษ ฯลฯ

ทรงรับฎีการ้องทุกข์

พระราชกรณียกิจสำคัญยิ่งอีกประการหนึ่ง คือ การพระราชทานพระบรมราชนุญาตให้ราษฎรทูลเกล้าฯ ถวายฎีการ้องเรียนทุกข์ร้อนต่างๆ อันเป็นแนวพระราชดำริที่สำคัญในการปกครองระบอบประชาธิปไตยซึ่งมีขึ้นแล้วในสมัยพระองค์ท่าน หากแต่ก่อนนั้นราษฎรผู้ใดเดือดร้อนข้องใจ จะถวายฎีกาเพื่อนำเรื่องราวขึ้นกราบบังคมทูลพระกรุณาให้ทรงทราบ จะต้องถูกโบยเสียก่อน ๓๐ ที เพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าได้รับความเดือดร้อนจริง ทรงโปรดฯ ให้ยกเลิกการเข็ญนโบยนั้นเสีย และยังโปรดฯ ให้ราษฎรมาถวายฎีกาโดยตรงต่อพระองค์ได้โดยไม่ต้องกระทำผ่านขุนนางผู้ใหญ่ตามธรรมเนียมแต่เดิมมา

การทำนุบำรุงพระศาสนาและพระราชมณเฑียรสถาน

ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ไทยพระองค์แรกที่ทรงนำพระพุทธศาสนามาเกี่ยวข้องกับกิจการพระราชพิธีต่าง ๆ ซึ่งแต่เดิมพระราชพิธีทั้งหลายเหล่านั้นเป็นเรื่องของพิธีพราหมณ์เพียงอย่างเดียว อาทิเช่น พระราชพิธีบรมราชาภิเษก เป็นต้น

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พระราชกรณียกิจด้านการสร้างและปฏิสังขรณ์พระอารามนั้น ก็ทรงเจริญรอยตามพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัววัดใดที่สร้างค้างอยู่ก็ทรงสร้างต่อจนเสร็จวัดใดที่ชำรุดทรุดโทรมก็โปรดฯ ให้ซ่อมบูรณะตามกำลังพระราชทรัพย์ นอกจากนี้พระองค์ได้ทรงสร้างพระอารามขึ้นใหม่ พระอารามที่โปรดฯ ให้สร้างใหม่มีอยู่ ๕ วัด คือ วัดบรมนิวาส วัดโสมนัสวรวิหาร วัดปทุมวนาราม วัดราชประดิษฐ์ และวัดมกุฏกษัตริยารามพระบิดาแห่งวิทยาศาสตร์ไทย

พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใฝ่พระราชหฤทัยในการศึกษาวิทยาการสมัยใหม่ของโลกตะวันตกเป็นอย่างยิ่งอาทิ เช่นวิชาภูมิศาสตร์ แผนที่ ฟิสิกส์ เคมี คณิตศาสตร์ รวมทั้งเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ต่าง ๆ

วิชาที่โปรดที่สุดคือ วิชาดาราศาสตร์ทรงมีความเชี่ยวชาญทางด้านดาราศาสตร์เทียบเท่ากับนักดาราศาสตร์สากล หนังสือชาวต่างประเทศที่เขียนเกี่ยวกับพระองค์ท่านในสมัยนั้น มักจะต้องเขียนเกี่ยวกับการทดลองและการคำนวณทางวิทยาศาสตร์และดาราศาสตร์ของพระองค์ท่านด้วย

การคำนวณทางวิทยาศาสตร์ที่แสดงให้เห็นทรงพระปรีชาญาณเป็นอย่างยิ่งคือ การที่ทรงคำนวณเวลาและสถานที่เกิดสุริยุปราคาในปี พ.ศ. ๒๔๑๑ ได้อย่างถูกต้องแม่นยำ

บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของหนังสือชุด “พระมหากษัตริย์ในพระบรมราชจักรีวงศ์”
บรรณาธิการ : คุณหญิงบุษยา ไกรฤกษ์

His Majesty King was born on Thursday, the 18th of October 1804. He was the second son of Phra Buddha Lertla Naphalai (King Rama II) and Queen Sri Suriyendra, whose first-born son died at birth in 1801. Prince Mongkut was five years old when his father succeeded to the Throne in 1809.

In a letter to an American friend before he himself ascended to the Throne, Prince Mongkut explained his name and title as follows: ‘Chao corresponds to the English word ‘Lord’, or the Latin word *Dominus*. *Fah* means the sky, but when used with a person’s name, it becomes an adjective of exaltation, equivalent to the phrase ‘as high as the sky’. *Mongkut* means ‘crown’. The name Chao Fah Mongkut thus means ‘The High Prince of the Crown,’ or ‘His Royal Highness the Crown Prince’

When His Royal Highness Prince Mongkut became King, he was generally known in Siam as ‘Phra Chom Klao’, but foreigners always called him Mongkut.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Early Life

Until the age of nine, Prince, Mongkut lived at an old palace on the Thon Buri side of the Chao Phraya River. He was given traditional education befitting a Siamese Crown Prince being groomed to be King. His studies include literature and poetry in Siamese and Pali, the ancient language of the Buddhist religion. He was also taught history and the ancient art of warfare, which included the use of many kinds of weapons and elephant-and horse-riding. He learned the precepts of Buddhism, including the Ten Moral Principles, namely, alms-giving, or giving charity to the less privileged; morality, or observance of moral precepts; sacrifice, of giving away something in benefit of others; straight-forwardness; courtesy; self-restraint, or refraining from all temptations; calmness; non-violence; patience, and impartiality.

At the tender age of 12, Prince Mongkut was assigned by his royal father to take charge of the armed forces. Assisted by an uncle, he supervised the settlement of Mon refugees who had come into the Kingdom by way of Tak, Uthai Thani and Kanchanaburi provinces.

When he was 14, the Prince was ordained as a novice monk for seven months at Manachat Temple just outside the Grand Palace. Then, when he was 20, he entered the monkhood at the Temple of the Emerald Buddha, the Royal Temple, but later moved to a smaller and more peaceful temple at the edge of the city. The little known Samorai Temple was where he thought he could better pursue his study of Buddhism.

In the Yellow Robe of a Buddhist Monk

Two weeks after Prince Mongkut's ordination to the monkhood, His Majesty King Phra Buddha Lerla Naphalai passed away, and following Siamese tradition an assembly of princes and high officials met together to choose his successor. They elected Prince Chesdabodin as the next King.

A half-brother of Prince Mongkut, Prince Chesdabodin was the eldest son of the late King and a consort who was not a queen. Seventeen years older than Prince Mongkut, he had, for a long time, been assisting his father in conducting the affairs of the State. Prince Mongkut thus remained in monkhood to dedicate his time and effort to Buddhism.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Ironically, it was during his period in monkhood, which required him to take a vow of poverty and self-denial, that gave Prince Mongkut a good understanding of statecraft. It allowed him to meet people from all walks of life, from the humblest to the elite, Thais as well as foreigners. He traveled to various parts of the Kingdom, barefoot, depending on offerings of food and other necessities from the people. From the Thais, he gained an invaluable firsthand insight into their welfare and livelihood. From the foreigners, he obtained precious information about the outside world, especially about technology and science.

Accession to the Throne

When His Majesty King Nang Klao (of which Prince Chesdabodin was known when he became King) passed away in 1851, the Accession Council elected Prince Mongkut as his successor. When told of the decision, Prince Mongkut said modestly that he would accept to avoid trouble, and left the monkhood. But once he became King, he immediately instituted reforms which would adapt the country to western ways.

Soon after his coronation, it was customary for a king to appoint his deputy, or Uparaj, and King Mongkut chose his full proner, Prince Chutamani as Deputy King. By so doing, he returned some 250 years to the time of the Ayutthaya Kingdom and followed the example set by King Naresuan in appointing his younger brother as Deputy King, according him an almost equal status and a coronation of nearly the same splendor. Prince Chutamani thus became known as His Majesty King Pinklao; he was interested mainly in national defence, particularly the navy and the artillery.

Since King Mongkut was already proficient in the English language, he was anxious that other members of the Court be likewise trained in this foreign language. Not long after he ascended the Throne in 1851, two missionaries, a Dr. Bradley and a Dr. Jones, received a letter from the Grand Chamberlain, telling them of His Majesty's wish that the ladies of the court be taught English, and asking their help to find teachers. The missionaries assigned their wives, Mrs. Bradley and Mrs. Jones, and a third woman, Mrs. Stephen Matton, to take turns going to the palace to give lessons.

On August 13, 1851, a class was started for young ladies between the age of 16 and 21. They were soon joined by princesses from the court of King Rama II, and the class grew to 30. But after three years, the lessons were stopped as the

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่ควรเผยแพร่ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

students got bored of being taught only from religious texts and shown pictures from the Bible, in what was seen as an effort to convert them to Christianity. It was then that the King sent word to his Consul in Singapore to hire an English teacher on the condition that she would refrain from teaching religion. Thus, in 1862, Mrs. Anna Leonowens arrived in Bangkok to teach English to the children of the King of Siam for four years.

Events Leading to His Majesty's Death

His Majesty King Mongkut was greatly interested in astronomy. He correctly calculated the time and place of a total eclipse of the sun, which occurred on August 18, 1868, and pinpointed a remote village in Prachuab Khiri Khan, on the west coast of the Gulf of Siam, as the place where it could be clearly seen. The King invited many dignitaries, including the Governor of Singapore, Henry Orde. The French Government sent a large party of scientists.

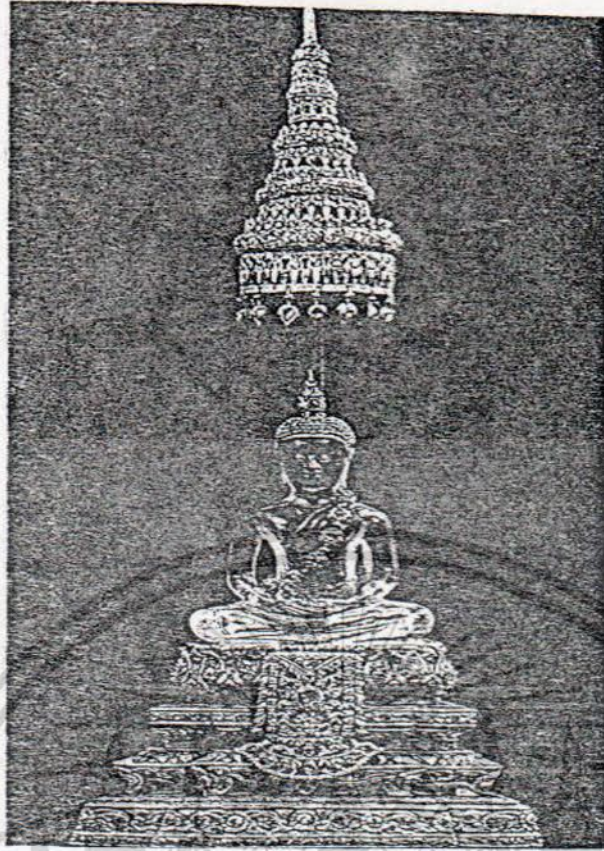
In his letter of invitation, Sir Henry Orde, who came by sea, the King told him to come to the place at "East Greenwich longitude 99 degrees 42' and latitude North 11 Degrees 39'." The total eclipse of the sun, which lasted six minutes and 46 seconds, occurred exactly as the King had predicted and the European scientists conceded that he was a brilliant mathematician and real astronomer.

His Majesty's effort to learn English at an advanced age and become an expert in a western science, however, met a sad end. The King's pavilion for viewing the eclipse was built on low ground in a mosquito-infested spot. Soon after his return to Bangkok. His Majesty seriously fell ill from malaria he caught at the site, and his eldest son, Prince Chulalongkorn, who had gone with him to watch the eclipse, was also stricken by the same illness.

His Majesty King Mongkut passed away on the night of October 18, 1868. It was 64th birthday.

This article is part of
"King of the Royal House of Chakri" series
Editor : Khunying Bussaya Krairiksh

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พระแก้วเชียงแสน พระแก้วประจำพระองค์
ของรัชกาลที่ 4

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พระพุทธรูปบุษยรัตน์